

1

Zuchtend zette Mara haar schooltas op het bureau en gooide er een stapeltje boeken in.

Het was de laatste schooldag voor haar op deze school. Wat was ze blij dat dit jaar voorbij was.

In alle jaren dat ze nu voor de klas stond, had ze dit nog niet eerder meegemaakt. Ze had gesolliciteerd op deze basisschool omdat ze dichterbij huis wilde gaan werken.

Na het eerste gesprek met de directeur had ze een positieve indruk van de school en hakte ze de knoop door om ontslag te nemen en hieraan de slag te gaan.

Vol goede moed was ze na de zomervakantie gestart in groep zeven.

Op zich had ze een leuke klas, maar vanaf dag één waren haar collega's niet de gezelligste personen geweest. Mara had het idee dat ze een vreemde eend in de bijt bleef, ondanks haar pogingen om contact te maken en zich collegiaal op te stellen.

In het begin kon ze er wel mee leven; de school was klein en de meesten moesten vast wennen aan een nieuwe collega. Haar voorganger had ruim dertig jaar op deze school gewerkt en hoorde bij het meubilair.

Mara was met haar zevenendertig jaar een jonkie in dit team, op één collega na; die was halverwege de twintig en hier na haar stage blijven plakken.

Na een paar weken merkte ze dat ze niet zo snel bereid waren haar als nieuwe collega te accepteren.

Tijdens de wekelijkse vergaderingen werd ze genegeerd als ze iets te melden had. Ze deden of ze haar niet hoorden of begonnen te kuchen als ze iets wilde zeggen en gaven geen antwoord. Ze voelde zich hier erg ongemakkelijk onder en was een gesprek aangegaan met de directeur van de school. Ze wist niet wat haar overkwam. Overal waar ze kwam, had ze direct contact met mensen en nu gebeurde dit.

De directeur had op zijn beurt gezegd dat ze het de tijd moest geven, dat het vast snel beter zou worden.

Mara had daar zo haar twijfels over, waardoor ze elke dag met lood in haar schoenen naar school vertrok.

Het kon toch niet zo zijn dat het vak dat ze al heel wat jaren met liefde en plezier uitoefende, haar nu tegen ging staan?

De directeur bleef bij zijn standpunt dat het wel over zou gaan. Maar hoe verder het schooljaar vorderde, hoe meer Mara met de handen in het haar zat.

Tijdens de lunchpauze bleef ze tegenwoordig maar in haar eigen klas om haar boterhammen op te eten. Als ze de lerarenkamer in liep, viel het daar stil, alsof ze stoorde.

En tijdens het buitenspelen van haar groep samen met een andere groep, liep die collega steevast een andere richting op als Mara een praatje wilde maken. Ze wist

werkelijk niet waarom. Keer op keer probeerde ze aardig, belangstellend en attent te zijn tegen haar collega's, maar telkens werd ze keihard afgewezen.

Als de directeur niets aan het probleem wilde doen, zou ze de eerstvolgende vergadering de knuppel in het hoenderhok gooien en op de man af vragen wat het probleem was.

Ook dat werd haar niet in dank afgenomen. Haar collega's hadden haar verbaasd aangekeken en zeiden dat er niets aan de hand was, dat ze spoken zag. De directeur had zelfingenomen ...